

127. Salme vers 1 "Hvis ikke Herren bygger huset,
arbeider bygningsmennene forgjeves".

Tre avhandlinger fra den
oversanselige verden til alle kristne,
med formålet om å frembringe den endelige
reformasjonen av kirken.

FORSONINGSLÆREN OG SNARVEIEN

Forsoningslæren
og snarveien

De Lyse Tankers Forlag

www.thelight.net

ISBN 82-7977-001-5

Et budskap fra den oversanselige verden
til alle kristne

FORSONINGSLÆREN
OG SNARVEIEN

FORSONINGSLÆREN OG SNARVEIEN

ET BUDSKAP FRA
DEN OVERSANSelige VERDEN TIL ALLE
KRISTNE

utgitt av

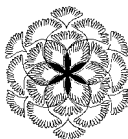
MICHAEL AGERSKOV

127. Salme vers 1

"Hvis ikke Herren bygger huset,
arbeider bygningsmennene forgjeves".

Første norske opplag

De Lyse Tankers Forlag
www.thelight.net

ISBN 82-7977-001-5
2019

Originalen ble utgitt
i København, Danmark i 1920
under tittelen
"FORSONINGSLÆREN OG GENVEJEN".

© "Vandrer mod Lysets" Forlag ApS
(København, Danmark).

Norsk utgave etter avtale med
"Vandrer mod Lysets" Forlag ApS.

Oversatt av
Petter Musken

Mangfoldiggjøring av innholdet i denne boken,
helt eller delvis, er etter lov om opphavsrett
bare tillatt med tillatelse fra

© De Lyse Tankers Forlag
Norge

Tillatelse gjelder alle former for mangfoldiggjøring.

FORORD

Av de her foreliggende avhandlinger er den første og den siste blitt til med min hustru som medium, på inspirert-intuitiv måte. Den mellomste er derimot av mediet lært utenat under nattlig søvnfrigjørelse og fremkalt senere i våken tilstand. En nærmere redegjørelse for disse forbindelsesmåter mellom den oversanselige og vår verden finnes i fortalene til "Hilsen til Danmark" og "Vandre mot Lyset!" og i stykket om mediene (s. 226 og 227) og i etterskriften i sistnevnte verk, det henvises derfor til disse.

I den første av de foreliggende avhandlinger har Paulus fått som oppgave å klarlegge hele spørsmålet om Forsoningslærens opprinnelse og forhold til det sentrale i Kristendommen. I den midterste avhandling – eller tale – om Snarveien kaller Kristus på alle som bærer hans navn og spesielt på *de utvalgte*, de som har påtatt seg å medvirke i den reformasjon som forestår. Det er hans håp at disse, av hvilke mange en gang kjempet i mot ham i Palestina og som nå på nytt er inkarnert for igjen å stilles overfor Kristi rene lære, ikke som den gang vil vende seg mot ham, men i dypt og inderlig alvor følger deres samvittighets oppfordrende stemme. For med talen i "Vandre mot Lyset!" og den her foreliggende tale realiseres det som er lovet oss, *Kristi annet komme* men på en måte, menneskene ikke har ventet. For som Ingemann sier i sitt dikt: "Er det kun *Godt*, hvorum i Løn der bedes, det kommer sikkert, men kun annerledes"; Guds veier er uransakelige!

Den siste avhandlingen som på samme måte omhandler Snarveien og som skyldes den ånd som i et av sine jordeliv var Ignatius Loyola, markerer avslutningen på hele det åndelige arbeidet som fra Lysets ånders side er gjort for menneskeheten.

Måtte dette arbeidet bære rike frukter!

Juli 1920

Utgiver

Matt. 7,26: "Men den som hører mine ord og ikke gjør etter dem, han blir lik en uforstandig mann som bygde huset sitt på sand."

Kan dogmet om Jesu forsoningsdød. forsvares ut i fra det jødiske syndoffer i Bibelen? Hvordan oppsto dette dogmet?

I Mosebøkene gis det av Jahve regler for ofringer. Disse reglene gis som påbud og blir gjennom dette til lover. Jahve påbyr blant annet Israels folk å bringe de "rene" syndofferdyr til hans Pauluns dør, slik at de kan ofres foran tabernakelet. Blodet skal stenkes på alteret og syndofferdyrets hud og kjøtt osv. skal bringes utenfor leieren og brennes der. (3 Mos. 16, 27). Men de som fortsetter med den gamle skikken: å ofre sine dyr i eller utenfor leieren, skal drepes. For hvis de forsetter med disse ofringene, da "ofrer de til skogtroll" (dvs. onde ånder) og omgås derved med dem. (3 Mos 17, 4 og 7).

Som en forklaring på hvorfor det skal være slik står 3 Mos 17, 11¹: "For skapningens liv er i blodet, og jeg har gitt dere blodet på alteret til soning for dere. Blodet soner fordi livet er i det." (dvs. soning ved sjelen).

Videre i vers 14: "Derfor sa jeg til israellittene: Dere må ikke spise blodet av noen skapning. Den som spiser det, skal utryddes."

1) Versene 11 og 12 i 3. Mosebok er en senere tilføyelse til de foregående vers, et tilskudd som skriver seg fra en skriftlærd og avskriver, for ytterligere å forklare hvorfor blodet skal strykes eller stenkes på alteret.

Altså: stenkes det rene offerdyrets blod på Jahves alter, da soner eller vasker blodet bort de ofrenes syndeskyld. Utgyses blodet derimot på fri mark, da omgås folket med de onde ånder og Jahve dømmer de på den måten ofrende til å utryddes av folkets midte!

Kan utlegningen av Jesu død på korset som et sonoffer bringes i overensstemmelse med forskriftene i Moselov?

Da offerdyret skulle velges blant de "rene dyr", må det først undersøkes om Jesus for å kunne sammenlignes med disse rene dyr, hvis blod sonet de menneskelige synder, var et på alle måter fullkomment og syndefritt menneske.

Det bildet som i Det Nye Testamentet vises av Jesu personlighet må legges til grunn for en rettfærdig dom. Men den Jesus som der trer frem er ikke fullkommen, er ikke syndefri. Han er som menneske som andre mennesker, selv om han i kjærlighet, barmhjertighet, tålmodighet og ydmykhet er høyt hevet over sine samtidige.

Jesu ikke helt feilfrie vesen skal altså bevises:

I Matt 8, 21-22. står det feks.: "En annen, en av disiplene, sa til ham: Herre, la meg først få gå hjem og begrave min far. Men Jesus svarte: Følg du meg, og la de døde begrave sine døde." Ville et fullkomment menneske svare slik? Burde et fullkomment menneske ikke vite at den som mottar et slikt svar på et spørsmål om tillatelse til å ta den siste avskjed med en fars jordiske legeme, ville føle seg såret på det dypeste? Men i Jesu svar ligger samtidig dette: de som ikke følger meg er åndelige døde og dem har jeg ingen interesse av. Vil du følge meg, da må du gjøre som jeg gjør, vende deg bort fra de *som ikke er med oss* (dvs. enige med oss). Og selv om Jesus viste at den lære han preket sto langt over jødedommen, så var dette svaret både *ukjærlig og hovmodig*.

I Matt 12, 47-50. står det: "Da var det en som sa til ham: Din mor og dine brødre står utenfor og vil gjerne snakke med deg. Men Jesus svarte

ham: Hvem er min mor, og hvem er mine brødre? Og han pekte med hånden på disiplene og sa: Der er min mor og mine brødre. For den som gjør min himmelske Fars vilje, han er min bror og søster og mor.” Med andre ord: jeg bekymrer meg bare om den som gjør min Faders vilje, alle andre er likegyldige for meg, selv om de er mine slektninger. Hvilken mor og hvilken bror ville ikke føle seg såret, ville ikke føle seg trist ved å høre et slikt utrop fra en sønn eller bror som de kanskje selv elsket dypt og inderlig? Ville et fullkomment menneske ikke heller forsøkt å trekke sine slektninger til seg, selv om de ikke kunne forstå ham eller hans forhold til den himmelske Fader? Ville et menneske ikke bestandig ha sørget over at han ikke hadde klart å lede sine nærmeste slektninger på den vei som han selv vandret?

I Mark 11. står fortalt: at Jesus en dag han var sulten, lette etter fiken på et fikentre. Han fant bare blader, men ingen frukter: ”for det var ikke tiden for fikener.” Jesus forbannet treet – og det visnet! Kan et fullkomment menneske forbanne et tre som etter naturens lover bærer sine frukter til bestemte tider og derfor ikke kan være skyldig i at det utenfor frukttiden ikke kan tilpasse seg den søkende? En ren menneskelig ergrelse over å ikke finne noe som kunne tilfredsstille hans sult ligger til grunn for Jesu forbannelse. I sannhet et dårlig grunnlag for en forbannelse – hvis den skal tas bokstavelig!¹ Flere andre steder i Evangeliene trer Jesu ikke

1) Hendelsen er ikke fremstilt nøyaktig på den måten som det skjedde, derfor blir fortellingen mer nedsettende for Jesu handlemåte enn den virkelig var. Da Jesus ikke fant noen frukter, kom han med et utrop som nærmest tilsvarer ”pokker ta deg!” Treet visnet selvfølgelig ikke.

Den forklaring om troen som i versene 20–25 i samme kapittel er gitt på denne merkelige forbannelsen, rammer i virkeligheten Jesus selv, i stedet for å unnskyldte og forklare hans handlemåte. Hadde Jesus hatt ”Tro”, burde han ved en bønn til Gud ha fremkalt frukter på treet, isteden for å forbanne det og få det til å visne. Ingen av delene lar seg imidlertid gjøre. En forbannelse får intet tre til å visne og en bønn om frukter på et fruktløst tre fremkaller ikke frukter.

feilfrie vesen frem. Et fullkomment menneske kan på den måten ikke bli hissig, sint og oppfarende, eller bruke nedsettende ord om sine medmennesker, på den måten som Jesus ofte gjorde i sinne. For eksempel: "Dere hyklere" (Matt 15,7; 22,18; 23,13–14 etc.), "hvitkalkede graver" (Matt 23,27), "Slanger og ormeyngel" (Matt 23,33), "Dere har djevelen til far." (Joh 8,44).

Den karakteristikk som i evangeliene gis av Jesus, viser klart at han ikke var et *fullkomment, et syndefritt* menneske. Og selv om man henviser til at evangeliene er nedskrevne lenge etter Jesu død og derfor på mange punkter er og må være feilaktige, så må man i tillegg regne med at døden forsoner, at døden dekker over mye. Feilene blir mindre og glemmes mot alt det gode og fine den avdøde har utrettet eller sagt. Og slik har det også gått med Jesu eftermæle. De få som hadde sluttet seg til ham, sørget dypt og inderlig over tapet av sin leder og lærer. De forsøkte å minnes det gode, det vakre, det kjærlige. Det rent menneskelige, det ukjærlige, det ufullkomne trådte mer og mer i bakgrunn i deres minne om ham. Men til tross for dette er det allikevel ikke en feilfri skikkelse som synliggjøres i evangeliens fortellinger. For uansett hvor ydmyk, kjærlig, hjelpsom og tålmodig Jesus var i sitt jordeliv, var han allikevel sant menneske, en *menneskesønn*, og kunne derfor umulig være syndefri i den syndens og dødens verden han levde i.

Sammenligningen med Jesus som det rene offerdyret er derfor ikke holdbar, den holder ikke, den kan absolutt ikke forenes med evangeliens fortellinger.

Videre må det undersøkes om Jesu død på korset med rette kan sammenlignes med det jødiske syndoffer.

Stenkes det rene dyrs blod på Jahves alter, da soner eller vasker blodet bort de ofrenes syndeskyld. Hvis derimot blodet utgyses på fri mark, i eller utenfor leieren, da omgås folket med onde ånder.

Hvis Jahve hadde sendt Jesus til Jorden for at han skulle sone menneskehetens synder, da måtte, hvis Moseloven skulle vært oppfylt, Jesu offer vært fullbyrdet foran tabernakelet og hans blod vært stenket på alteret. Men Jesus led døden utenfor byen (dvs. leieren) på "fri mark" hans blod ble ikke stenket på alteret og gjorde derfor ikke forlikelse (dvs. soning) for synden. Etter loven kunne det bare betraktes **som et offer til de onde ånder**. (dvs. skogtroll).

Altså: *heller ikke her kan man finne et fast grunnlag som forsoningslæren kan hvile på.*

Men dette dogmet er heller ikke unnfanget og født i Jesu levetid! Ingen av Jesu samtidige så i ham det *fullkomne* vesen som av Jahve var valgt ut til sonoffer for menneskehetens synder. Prestene og de skriftlærde betraktet ham som en frafallen, en opprører som forsøkte å skaffe seg herredømme over folket ved å forkynne en lære som gikk imot den strenge ortodokse jødedommen. Jesu påstand om Jahves dobbeltvesen (se på side 33 i "Vandre mot Lyset!") gav dem troen på at han var utsendt fra "Løgnens Fader" (dvs. Satan) Og når de store masser til alle tider, som oftest uten noen virkelig dypere forståelse av de religiøse vedtekter, dogmer og seremonier, helt slavisk har fulgt de myndigheter som ivaretar den religiøse dyrkning, kan det ikke vekke forundring at den store mengde vegret seg for å følge Jesus, når lederne på det religiøse området fordømte ham og hans lære. Og de forsatte derfor å vandre på de gamle kjente stier som var gått av deres forfedre under presteskapets ledelse. Og da det ble kjent at Rådet i Jerusalem truet liv hans fordi han kalte seg "Guds sønn" reiste det seg en storm av sinne og aggresjon i mot ham. *Ingen* talte til fordel for ham, *ingen* forsøkte å forsvare ham. Som en forbryter ble han dømt til døden på korset. Rådet dømte ham, prestene dømte ham, folket dømte ham. Og som en forbryter ble han ført utenfor byen for å lide sin straff. Bare de få vennene som han hadde fått, apostlene og noen

tilhengere, sørget over ham og led ved hans lidelser. Som en utstøtt, som en foraktet, hånet og spottet *døde han for sine ords skyld*.

Som en forbryters død, på den måten var altså Jesus død på korset. Og ikke en av hans tilhengere hadde den tanken: at Jesus i det øyeblikket da hans kropp døde med sitt *blod hadde sonet menneskehetens synder!*

Hvordan oppsto da Forsoningslæren?

Da Paulus, etter sin omvendelse fra å ha hvert en forfølger av Jesu disipler, ble en ivrig forkynner av hans lære, grublet han som ikke hadde kjent Jesus, tidlig og sent over problemet: *Messias og Jesu liv på Jorden*. Apostlene, som etter deres første møte med Paulus, ikke stolte på hans omvendelse og ikke alltid kunne gjenkjenne den elskede mester eller hans ord i Paulus sin forkynnelse, holdt seg langt borte fra ham. Og Paulus som ikke likte Peter, ville i sin stolthet ikke henvende seg til de "stormektige" apostlene. Han var derfor overlat til sine egne grublerier og forsøkte gjennom det han hadde hørt, og det han hørte rundt omkring blant folk å danne seg et bilde av Jesu vesen. De få samtaler som han i årenes løp hadde med noen av Jesu apostler, gav ham ikke noe virkelig utbytte, da samtalene som regel dreide seg om de uenighetene som hadde oppstått blant apostlenes og Paulus sine tilhengere på grunn av de forskjellige forkynnelsene om Jesus og de forskjellige utlegningene av hans ord og handlinger. Det bildet Paulus på den måten dannet seg av Jesus, stod på mange måter i strid med de faktiske forhold. Og selv om han, som led av en svak tilbøyelighet til å stamme, særlig når han ble ivrig, allikevel hadde ordet langt bedre i sin makt enn apostlene hadde, klarte han også langt bedre enn dem, gjennom velformede taler (senere gjennom sine brev) å påvirke folket og påtrykke dem sin oppfattelse. Og under hans mange forsøk på å bringe Jesu ord og handlinger til full forståelse og i tillegg bringe dem i samklang med profetiene om Messias, modnet langsomt tanken i ham: *at Jahve hadde sendt Jesus til Jorden for at han ved sin død kunne*

sonne menneskenes synder og på den måten bli en formidler, en mellommann mellom Jahve og menneskene. Men Paulus som gjennom sin oppdragelse var godt kjent med de jødiske offerhandlingene, så klart at Jesus død utenfor byen ikke kunne bringes i overensstemmelse med reglene for sonoffer i Moseloven. Men han kunne allikevel ikke slippe denne tanken og til slutt mente han at han i Jesu oppstandelse og hans opptreden ved avskjeden med apostlene etter påskemåltidet¹ fant en begrunnelse for riktigheten av sin antagelse.

Sitt brød og sin vin hadde Jesus gitt sine ledsagere den siste stunden de hadde vært samlet før han ble dømt; hva annet kunne det ligge i denne handlingen enn en billedlig hentydning til hans nære død, en død som var gitt ham til frelse for all verdens synder? *Med sitt legeme og sitt blod skulle han forlike på en ny måte.* Jahve hadde sikkert gitt ham i oppgave å slette den pakten han i en fjern fortid gjennom Moses hadde inngått med Israels folk, og på hans vegne inngå en ny pakt som skulle bli en gjenløsning, ikke bare for Israels folk, **men for hele verden.**

Men hvordan skulle han forklare dette: at apostlene drakk den vinen som Jesus rakte dem, for loven forbød å spise blodet! Og de spiste det brødet som han gav dem; men loven sa at *syndeofferdyrets kjøtt skulle brennes opp utenfor leieren!*

Og Paulus grublet videre over sitt problem, for han ville forstå Jahves hensikt med Jesu sendelse. Han studerte derfor de gamle Mosebøkene og

1) Ved påskemåltidet skjenket Jesus vin ikke bare i festbegeret (kalken) men samtidig i sitt og apostlenes egne beger. Jesus og hans ledsagere som var vandringsmenn hadde som regel alltid et beger som med en rem var fastgjort til beltet. Når de inntok sine måltider løstet de begrene, fylte dem med vann fra husets brønn eller med vin når det kunne skaffes. Disse begrene stilte de foran seg på bordet eller bordene hvor de spiste. Selv om det under de jødiske måltider som regel bare var et felles beger, var Jesu samtidige sterkt påvirket av romerske og greske skikker, slik at det i flere hjem var mer enn et beger (noen ganger fønikiske glass) på bordet under måltidene. Ved avskjeden med apostlene etter at måltidet hadde skjedd i overensstemmelse med det jødiske ritualet, tok Jesus sitt *eget* beger med vin (altså ikke kalken) smakte på det og bød apostlene av det. (Se for øvrig side 56 i "Vandre mot Lyset!".)

profetenes ord om Messias, og langsomt formet han ut fra skriftene en tankeoppbygning som skulle forsvare utlegningen av Jesu død som en forsonings-død: Da Jahve befalte Moses å bygge ham et Paulun med alt tilbehør, gav lover for de forskjellige ofringer osv., var alt dette bare *avbilder* av det virkelige, det sanne, det som fantes i himmelen hos Jahve. Og den pakt han på denne måten gjennom Moses inngikk med Israels folk, skulle bare være midlertidig, inntil han sendte en som var større enn Moses, større enn alle englene og som for alle tider kunne bringe et lytefritt offer inn i den sanne helligdommen (dvs. Himmelen) som var forbildet for de jordiske avbilder. Da tidens fylde kom sendte Jahve sin sønn slik at denne skulle avløse det årlige syndoffer ved en gang for alle: *å bringe seg selv som et lytefritt offer for all verdens synder. Som yppersteprest* var han gått inn i helligdommen for å gi sitt offer. – Som en yppersteprest? – Men Jesus var av Judea stamme, ikke av Levi! (Prestestammen). Igjen måtte Paulus forsøke å finne et støttepunkt for sin antagelse. Og han fant det i *Abrahams møte med kong Melkisedek som var den høyeste Guds prest, han "som skapte himmelen og jorden!"* (1 Mos 14,18–19). Melkisedek var Jahves yppersteprest før Aron og Levittene, og Jesus var etter den høyestes valg blitt yppersteprest "på Melkisedeks vis" (Sal 110, 4) og måtte derfor stå over den levitiske prestestanden: *for hans prestedømme er uforgjengelig, fordi han skal eksistere i all evighet.*

Men for å kunne bringe seg selv som offer måtte Jesus fornedre seg og komme i kjøttet dvs. bli menneske, og hans menneskeliggjøring (dvs. hans kjøtt) ble forhenget til det aller helligste (dvs. Himmelen). Ved sin død gikk han gjennom og gjorde på den måten veien åpen til det sanne Paulun, slik at alle kunne følge etter ham (Jesu død = Kjøttets tilintetgjørelse dvs. forhengets fjernelse). Og etter å ha brakt seg selv som offer en gang for alle, tok han ved sin oppstandelse plass ved den høyre side av Jahves trone, *hvor han i all evighet skulle tjene som prest i det sanne Paulun, som Jahve*

og intet menneske hadde bygd.

Som den utvalgte, den salvede, måtte Jesus ha visst om sin misjon, og han hadde sikkert billedlig forsøkt å gjøre dette synlig for apostlene ved sin avskjed med dem: 1) *da han gav dem å drikke av sin vin* (= blod), "for alt kjøttets sjel er i dets blod"; Jesu sjel var i blodet (= vin), og ved å drikke det smeltet den sammen med apostlenes sjeler (= blod), hvor de igjennom dette ble rensset og helliggjort; ("deres hjerter ble vasket rene ved hans blod") – og 2) *da han gav dem av sitt brød* = legeme (eller kjøtt), hvor den nære forestående tilintetgjørelsen betydde en fjerning av forhenget fra det aller helligste. Men ved fortæring av brødet (= Jesu legeme) ble apostlene, åndelig sett, helliggjort og derved verdige til å trå inn i helligdommen på den veien han åpnet for dem ved sitt kjøtts tilintetgjørelse (= forhengets fjernelse)¹. Og med sine tanker formet Paulus ordene: Som Jesus ga sine apostler av sitt brød og sin vin, ga han sitt legeme og blod til åndelig mat og drikke for sine. Ja, han ga seg som et syndeoffer, et tegn på en ny pakt mellom Herren og oss². (Se fotnoten på side 70 i "Vandre mot Lyset!".)

1) I det såkalte Hebreerbrevet kan overstående tankebygning finnes, på den måten som Paulus selv gav sin utlegning av Jesu død og forsvarte den i en tale som han holdt ved apostelmøtet i Jerusalem da han og Barrabas stod frem der for å utrede sitt forhold til loven om omskjæring og til loven om ofringene.

Hebreerbrevet er fragmenter av denne talen som ble holdt på arameisk. Den ble nedskrevet av noen tilhørere, og forskjellige avskrifter både på arameisk og gresk sirkulerte deretter i mange menigheter, særlig i de paulinske, men også i de jødisk-kristne.

2) Denne forklaringen av Jesu misjon og død gav Paulus deretter til sine disipler. I tidenes løp ble ordene fordreid en del, og i den forandrede form ble de senere tilført i evangeliene som om Jesus selv hadde uttalt dem ved påskemåltidet. Men at ordene skyldes Paulus og ikke Jesus fremgår tydelig av 1 Kor 11, 23. Paulus sier der: "For jeg har mottatt fra Herren dette som jeg også har gitt videre til dere: I den natt Herren Jesus ble forrådt, tok han et brød, ..." Hvis Jesus hadde brukt ordene ved avskjeden ville Paulus ha sagt: "For jeg har mottatt ordene fra Herrens apostel, som dere vet, var tilstede ved måltidet." Men han sier uttrykkelig: "For jeg har mottatt fra Herren." Paulus la ikke i det hele tatt aldri skjul på at han mente at tankene hans kom direkte fra Herren (brev til galaterne 1, 11–12) og at han derfor ikke bygde på "en grunnvoll som andre har lagt" (brev til romerne 15, 20). (I "Vandre mot Lyset" vises det hvem som var den egentlige opphavsmannen til læren om Jesu forsoningsdød.)

Og fra denne sammenhengen mente Paulus at han kunne forklare intagningen av vinen (= blodet) og brødet (= kjøttet eller kroppen), når det ses på som et *sinnbilde*, en åndelig forståelse av at apostlene og med dem alle som trodde på Jesus som Messias, var helliggjort ved ofringen av Jesu legeme og blod en gang for alle.

For å kunne få et klart overblikk over de store uoverensstemmelsene som det er mellom de gamle jødiske offerskikker etter Moselov, Jesus korsfestelse og Paulus sin utlegning av Jesus som yppersteprest som bringer seg selv som offer, må mann stille disse tre tingene opp mot hverandre.

Det jødiske syndoffer

Offerdyrene skulle velges ut blant blant de "rene dyr". (Et syndefritt menneske ville tilsvare dette.) Dyrene skulle føres til Paulunets dør for å ofres foran Herrens tabernakel, og blodet skulle strykes eller stenkes på alteret. Ypperstepresten var fra Levi stamme (pretestammen).

Ypperstepresten skulle foreta syndoffer handlingen. Dyrenes blod måtte ikke spises, fordi kjøttets sjel var i blodet. Syndeofferdyrenes kjøtt, ben osv. skulle bringes utenfor leieren og brennes opp der.

Jesu korsfestelse

Evangeliene viser at Jesus ikke var syndefri, derfor kan han ikke sammenlignes med det "rene dyr" hvis blod skulle utligne for synden. Som en opprører mot Jahve ble han ført utenfor byen (dvs. leieren) og ble korsfestet på "fri mark". Blodet hans ble ikke utligne (dvs. sone) for synden. Romerske soldater korsfestet ham. Legemet hans ble ikke brent opp, men gravlagt. Jesus var av Judas stamme og ikke av Levi. Jesu korsfestelse var ikke noe bevisst syndeofferhandling fra jødefolkets side.

Gal. 1, 11-12 og at han at han på den måten ikke bygger på "Annen manns grunnvoll" (Br. til Rom. 15, 20). (I "Vandre mot Lyset!" vises, hvem det egentlig var, som stod bak Paulus tanker og derved ble den egentlige opphavsmannen til læren om Jesu soningsdød.

Paulus sin utlegning

Jesu menneskeliggjøring sammenlignes med forhenget til det aller helligste. Jesus var valgt av Gud til å være yppersteprest på Melkisedeks vis. Som yppersteprest gikk han inn i helligdommen og gav seg selv en gang for alle som et feilfritt offer. Jesu legemlige død sammenlignes med forhengets fjernelse, hvor igjennom inngangen til himmelen blir åpen for enhver *som ved troen* følger i hans fotspor. Ved avskjeden med apostlene gav han en billedlig fremstilling av det i det han gav dem av sin vin (= blod) og av sitt brød (= legeme). Ved fortæringen hellig-gjordes apostlene og ble gjennom dette verdige til å følge ham.

Altså Paulus sin utlegning er en fullstendig åndelig omskrivning av de faktiske forhold. *Som feilfri ånd* – ikke som syndefritt menneske – ofrer han seg selv til en evig forløsning. *Det var i sannhet vanskelig for jødene å akseptere denne forklaringen.* selv om den var underbygd med sitater fra og henvisninger til de gamle skriftene. (Se Hebreerbrevet.)

Enhver kan se at Paulus sin utlegning totalt forandrer de gamle offerhandlingene. Derfor måtte Jesu død ut fra dette bli "en ny pakt" mellom Herren og folket. Som en Moses nummer to stiftet Paulus på den måten en pakt mellom Jahve og menneskene, en pakt som ikke bare skulle gjelde Israels folk – *men hele verden!*

Men, når Jahve nå hadde sendt sin sønn i menneskeskikkelse til Jorden for ved en frivillig død – som skal forstås fra et åndelig ståsted – til å sone menneskehetens synder, hvorfor snakket da ikke Jesus *selv* med klare ord om sin oppgave? Jahve hadde tidligere i folkets historie, f.eks. gjennom Moses, gitt så tydelige og detaljerte lover for sitt Pauluns innretning, for de mange forskjellige offerhandlinger osv. osv. slik at det burde være en lett sak gjennom ham – sønnen som var større enn Moses , ja, større enn alle englene – å gi menneskene en nøyaktig beskjed om grunnen til hans sendelse. Og i et tilfelle som dette som var av en slik gjennomgripende betydning for hele menneskeheten, måtte det det være spesielt viktig for Jahve å gjøre menneskene kjent med: *at Jesu død på korset var et soningsoffer som for alltid skulle avløse de gamle ofringene.* Og hvis Jahve ikke klarte å gi tilstrekkelige opplysninger om dette gjennom Jesus selv, hvorfor valgte han da ikke en av apostlene til det? De som hadde kjent Jesus, de som hadde hørt ham og fulgt ham, måtte da være selvskrevene til

å forklare Jesu oppgave. Hvorfor valgte Jahve en som ikke hadde direkte kjennskap til Jesus og hans lære? Hvorfor skulle det bare åpenbares for menneskene hvis en eller annen ved en ren tilfeldighet klarte å løse denne veldig uklare gåte?

Tenker man nøyere over det, melder det seg straks et spørsmål: kanskje Paulus var en selvutnevnt utlegger av Jesu død, og kanskje også han som gav de gamle offerlovene i Jahves navn, på samme måte var selvutnevnt, dvs. at det som disse to var talsmenn for, ikke kom fra den høyeste guddom, fra ham *som hersker over Himmelen og Jorden*.

For å kunne avklare dette spørsmålet, må man først finne ut av hvem Jahve var og deretter, om Jahve var og er identisk med den sanne, den eneste, den levende Gud.

Fra det Gamle testamentet må besvarelsen av spørsmålet hentes.

Jahve var Jødernes Gud, i motsetning til de omboende hedningfolk hadde Israels folk bare en Gud. I religiøst henseende skulle derfor jødene stå over de folkeslag som tilba flere guder. Men den gudeskikkelse som kommer oss i møte i de jødiske overleveringer, er rent *menneskelig* i sine følelser og i sine handlemåter. Som en menneskefyrste eller menneskekonge synliggjøres han for oss. Hans lover er utslag av mennesketanker, de seremoniene som han krever utført, bunner i menneskelig høyhetsfølelse; han blir sint, han er venner med enkelte, han deler ut store gaver (krigsbytte), han velger seg et eget folk, han oppfordrer sitt folk til å føre krig mot omboende folkestammer og å utrydde dem, han overlater fienden i sitt folks hender osv. osv. Og når hans folk vender seg til andre guder, ikke ærer ham nok, da angrer han i sinne og bitterhet det gode han har gjort. Han forherder menneskenes hjerter og tar blodig hevn over de gjenstridige og de ulydige.

Denne Jahve viser helt tydelig jødernes åndelige standpunkt på det tidspunkt som disse betraktninger og forestillinger om guddommen skriver seg fra. Deres gudsoppfatning nådde på denne måten ikke ut over det rent menneskelige. Deres Gud var bare *et menneskelig avbilde*, og dette menneskelignende vesen møter vi overalt i de gamle skriftene. Men av og til, i bakgrunnen av Jahve, skimtes et høyere vesen. Flere steder ser vi glimt av en mer fullkommen guddom som fremstår i en tydelig motsetning til Jahve.

La oss trekke frem noen eksempler som kan belyse motsetningene og forskjellen mellom disse. Han, som sier: *du skal ikke slå i hjel*, er ikke

identisk med ham som sier: *I dag har Gud gitt fienden i din hånd.* Han som sier: *"Hva skal jeg med alle slaktofrene som dere bærer fram? Sier Herren. Jeg er mett av brennofferværer og av fett fra gjøkalver. Blodet av okser og lam og bukker bryr jeg meg ikke om. hvor mye dere enn ber, hører jeg dere ikke. Hendene deres er fulle av blod."* Han er ikke den samme som krever blodige ofringer, "søt lukt" og seremonier. Han om hvem det sies: *"Da endret Herren sitt forsett og sparte dem for den ulykken han hadde truet dem med"* er ikke identisk med ham, om hvem det sies: *"Men du, vår Gud, er god og sannferdig; du er tålmodig og styrer alt med miskunn ... og å erkjenne din kraft er begynnelsen til udødelighet".* Han, om hvem det sies: *"Så vil Herren oppgi sin brennende vrede og være barmhjertig mot deg",* er ikke identisk med ham, om hvem det sies: *For visdommen og styrken er hans..... Han åpenbarer det dype og dulgte; han vet hva som er i mørket, og hos ham har lyset sin bolig."*

Altså finnes det forskjellige guddommer i de gamle skrifter under betegnelsen Jahve eller Gud. Men de fortellingene som peker ut over en menneskelignende guddom mot en større, åpenbarer *den sanne, den opphøyde Gud.*

Kan da denne lunefulle, sinte Jahve som krever en sermoniell tilbedelse og påbyr blodige ofringer, ha sendt Jesus, for at han ved sitt offer kunne avløse de gamle sonofferhandlingene? Det er en mulighet for at det kunne være ham, men da må det undersøkes, om denne handlingen gjør Jahve større, om den hever ham ut over det menneskelige og derved *bringer ham i samklang med den høye guddommen, den skjulte gud* som skimtes bak ham.

Ved de tidligere undersøkelser er det konstatert, at Jesu offerdød, sammenlignet med sonofferhandlingen i Moselov, er uholdbare, samt at Jahve etter loven måtte forkaste et slikt offer. Det ble derfor Paulus sin utlegning som omskriver Jesu død til å bli et uttrykk for en åndelig betraktningssmåte og på den måten *tilsynelatende* hever offerhandlingen opp på et høyere plan, som må legges til grunn for en fortsatt undersøkelse. Men for at man skal være helt rettferdig, må man her gjøre en sammenligning med de jordiske, de menneskelige forhold, ellers kan det ikke ses om Jahve er større, *om han står over det menneskelige i sine handlinger:*

En far har mange barn, blant disse er det en sønn, men bare en eneste som i sitt vesen er et fullkomment uttrykk for en kjærlig, oppofrende, lydig

og lærevillig sønn. Alle de andre barna er mer eller mindre mangelfulle: lettsindige, ulydige, dovne, oppviglerske, alltid stridbare, alltid uenige. På mange måter har faren forsøkt å rettlede sine barn, å stifte fred i mellom dem, å få dem til å arbeide og å være lydige. Men ingenting har hjulpet, de vil ikke høre etter og følger derfor ikke hans veiledning. Faren roper da på den kjærlige og lydige sønnen og sier: "Se, du er den eneste av mine barn som er som et barn skal være, derfor er du også min kjærligste sønn, men dine søsken er mangelfulle og de følger ikke mine råd og formaninger, ingenting kan forbedre dem. Men nå vil jeg gi deg alle de stokkeslag som dine søsken egentlig burde ha og som de ærlig fortjener. Jeg vil la nåde gå for rett og straffe deg og gjennom den ydmykhet som du gjør deg, til dine søskens stedfortreder og mottar deres straff vil sikkert forbedre dem, *for de vil glede seg over å ha sluppet straffen, de vil elske deg og forsøke å gå i dine fotspor*, og gjennom den straffen som jeg gir deg, som er uten skyld i deres ugjerninger vil jeg finne en utløsning for min vrede i mot dem."

Kan man tenke seg at en slik faderlig handling ville bli fulgt opp gjennom de øvrige barnas forbedring? Og hvilken menneskesønn, selv den beste, den kjærligste, ville bøye seg for sin fars ønske **og som stedfortreder bære sine søskens straff**? Og hva ville andre mennesker – fedre og mødre – si, når de hørte om en far, at han ville forbedre sine barn på denne måten?

Men hvis denne far så gikk et skritt videre og sa at denne kjærlige og lydige sønnen skulle ha sitt liv avbrutt på grunn av de andre barnas synder – hva da? Hva ville andre fedre og mødre si eller gjøre? Ville en slik handlemåte ikke vekke deres harme og avsky mot *en så unaturlig far*? Ville de ikke hurtigst mulig uskadeliggjøre ham *ved å ta fra ham farsmyndigheten*? Ingen mennesker ville i deres samfunn tåle en slik far, *ikke en eneste ville se opp til ham og takke ham for det*.

Altså, ingen mennesker (her menes det bare mennesker fra siviliserte samfunn) ville akseptere en slik handlemåte, hvis den fant sted hos dem!

Men det er denne handlemåten, som tillegges Jahve. Og selv om Paulus' utlegning skal forstås fra en åndelig oppfattelse, så blir allikevel Jesu korsfestelse stående som en *virkelig hendelse*, som ikke på noen måte lar seg bortforklare. **Korsfestelsen har skjedd**, uansett om den vurderes ut i fra en jordisk eller et åndelig ståsted. Denne Jesu døds måte må altså, hvis Paulus utlegning skal legges til grunn for oppfattelsen av Jesu misjon, være *forutbestemt* av Jahve og godkjent av Jesus, før han ble født i kjødets, dvs. ble menneske. Det ingen jordisk far og sønn ville innlate seg på, **det**

tillegger menneskene uten videre deres guddom!

Altså, hvis Jahve har sendt Jesus, for at han skulle gjøre seg selv til soneoffer for menneskeheten, da er Jahve gjennom denne handlingen blitt *mindre*, enn han var på det tidspunkt, da Moseloven ble til. For den gangen krevde han bare *dyreoffringer* for å tilgi menneskenes synder og feil, men ved Jesu sendelse krevde han et **menneskeliv!** Den guddom som handler på den måten er i sannhet langt mindre enn et menneske *og på ingen måte verdig menneskenes ærefrykt, tillit eller kjærlighet.*

Jahve kan derfor ikke ha sendt Jesus for å innstifte denne "nye pakt"

Men når det ikke er ham, hvem er det da? For det er helt utelukket at det kan være den mer opphøyde guddom, som av og til kommer til syne i de gamle skrifter, selv om han overskygges av den menneskelignende Jahve. Det kan ikke være noen som helst tvil om, at et vesen, som er høyt hevet over Jahve, ikke kan være skyldig i en handling, som setter Jahve under det menneskelige nivå. Og at det ikke er denne "skjulte" guddom, som har sendt Jesus **til å være syndoffer**, er lett å se, for han sier: "Hva skal jeg med alle disse slaktofrene deres? Jeg er mett på brennoffer av værer og på fett av gjøkalver. Blod av okser og bukker og lam har jeg ikke lyst på. Hvor mye dere enn ber, hører jeg ikke. *Hendene deres er fulle av blod.*" Og han sier: "*Du skal ikke slå ihjel*" – Denne guddom, som gir et langt bedre uttrykk for den sanne, den levende Gud, og som står høyt hevet over det menneskelignende fantasifoster Jahve, han vil aldri handle imot sitt eget vesen, som er sannhet, renhet og rettferdighet. Han sier ikke først til menneskene: *jeg avskyr deres ofringer* – for deretter **å sende sin elskede sønn til sonoffer for deres synder!** Han sier ikke først til menneskene: Dere må ikke drepe! – for deretter *å sende sin elskede sønn til dem med det påbudet: at han frivillig skal la seg drepe!* –

Men når man nå fra skriftene ser, at Moses taler i en *menneske-liknende, Guds navn*, vil så ikke Moses stå for ettertiden slekter som en *selvutnevnt* pakt og lov innstifter? For hvilket åndelig utviklet menneske kan i sannhet og med tillit se opp til, elske og tilbe en guddom, som i sitt vesen ikke står høyere enn et menneske, og som mangt et menneske, i sin tenke- og handlemåte har vist seg å være langt overlegen. Vil man ikke av de meddelelser, som finnes om denne Jahve, trekke den slutning: at han bare har vært uttrykk for de den gang levende Jøders høyeste forestilling om et guddommelig vesen? Og Moses, som gjør fantasiguden levende for

Israels folk, må derfor ha handlet ut fra sin egen maktfullkommenhet – *for han taler ikke i den sanne, den levende Guds navn!*

Og Paulus, som taler som utsending fra en Guddom, som ved sin handlemåte: *å sende en elsket sønn til menneskene, slik at han kan være et sonoffer for deres synder*, er mindre enn Jahve, mindre enn et menneske. Er han ikke en *selvutnevnt* utreder av Jesus misjon og død, og er han ikke på lik måte en *selvutnevnt* innstifter av en "ny pakt"? Han handler, som Moses, ut i fra sin egen maktfullkommenhet – **for han taler ikke i den sanne Guds navn!**

På den andre siden kan man ikke være i tvil om, at en guddom må ha sendt Jesus til menneskene. For at han hadde en misjon å utføre, det vitner de ord av hans lære, som gjennom evangeliene er overgitt til ettertiden. Men selv om den lære som finnes der er mangelfull på mange måter, flere steder er forvrengt og i høy grad skjemmes av senere tiders oppdikting, som forsøker å få det til å stemme med Paulus utlegning, eller som skal danne grunnlag for påstanden om Jesu guddommelighet. Så er *Jesu egne ord* langt mer i samklang med den guddom, som også han skimter bak Jahves skikkelse. Men Jesu ord gir større kjennskap til og bedre uttrykk for den "*skjulte*" Gud. For han lærer menneskene, at de i Ham har en *kjærlig*, en *forståelsesfull* Fader. Lærer dem at bønner ikke skal plapres frem med leppene, men komme fra hjertet. Han lærer dem, at det første og det siste bud: **er kjærlighet til Gud, kjærlighet til vår neste**. Han viser menneskene, at den, **som gjør vår Faders vilje, er ett med Ham**. – Hans lære er langt enklere, langt vakrere enn den gamle jøde-troen. For han påbyr ikke i sin Guds og Faders navn, seremonier eller ofringer¹ for å takkes herren, eller for at den ofrene, på denne måten skal kunne oppnå tilgivelse for sine synder.

Men når man har forstått, at Jesu lære står langt over det, som før hans tid sto for menneskene som det høyeste, som kunne tenkes om Himmelen og Jordens oppstående og Herre, så bør man fra det kunne forstå, at Jesus etter all sannsynlighet måtte være utsending fra og talsmann for – **den skjulte, den ennå ukjente Gud**. – Og er man nådd så langt i sin forståelse

1) I "Vandre mot Lyset!" side 33 fortelles det, at Jesus selv tok avstand fra de Jødiske ofringene. Men selv om de bød ham imot, deltok han allikevel alltid i påskefesten, som ble holdt til minne om befrielsen fra Egypt og på den måten minnes de første ofringen under Moses ledelse. (Lammens blod ble strøket på dør-stolpene som et kjennetegn for Herrens engel.)

av Jesu sendelse, så bør man også fullt og helt forstå: *at denne kjærlige Gud og Fader ikke har sendt sin sønn til Jorden, for at han i menneskeskikkelse skal gi seg selv som et syndeoffer for hele verden!* Ja, alle burde kunne forstå: at et på alle måter fullkomment guddommelig vesen, som er høyt, uendelig høyt hevet over alt det menneskelige, så høyt, at ingen mennesketanke kan fatte hans dype kjærlighet og grenseløse barmhjertighet, ja, så høyt, at intet menneskeord kan gi uttrykk for Hans vesens høyhet og renhet, ikke kan handle imot seg selv, imot sine egne lover, og at Han i sannhet ikke har sendt Jesus som syndeoffer – *hverken på den ene eller den andre måten!* –

Men hva var da Jesus sin misjon?

Jesus ble sendt til Jorden for å lære menneskene: *å elske den sanne Gud av hele sitt hjerte, sjel og sinn, og å elske sin neste, som de elsker seg selv.* Han ble sendt til Jorden for å lære menneskene: *å leve i innbyrdes fred og fordragelighet.* Han ble sendt til Jorden, *for å løse jødefolket ut av Moselovenes tyngende bånd,* og han ble sendt til Jorden for, om det var mulig, som menneske: *å fatte medlidenhet i sitt kjærlige hjerte med den Mørkets ånd, som menneskene kaller satan, og i kraft av sin medlidenhet å be for hans frigjøring fra Mørkets og syndens makt.*

Det var Jesu misjon, Jesu gjerning, som Messias å gi menneskene kjennskap til Guds faderlighet, og ved sin medlidenhets og kjærlighets bønn å bryte Mørkets makt over den falne bror, å smelte hans hatefulle og trossige sinn og bringe ham tilbake til faderhjemmet, og derved fjerne den hindring, som han i utallige tider har vært for menneskene på den veien, *som fører til forståelse av Gud som den kjærlige, milde og barmhjertige Fader, hvis vesens høyhet, renhet og fullkommenhet ikke kan uttrykkes i menneskeord eller formes av mennesketanker.* –

Jesus klarte ikke å be¹ for Mørkets fyrste og tjener, derfor klarte han heller ikke fullt ut å fullføre sin oppgave. Den falne bror kjempet imot ham. *Og menneskene forsto ham ikke!* I deres blinde hat til ham, som talte imot de gamle tradisjoner, og i deres tåpelige uforstand – *å ikke ville lære det nye å kjenne* – hånte, spottet og fordømte de ham, som ville bringe dem nærmere til deres Gud og Fader, ham som ville lære dem: *å bli renere,*

1) I "Vandre mot Lyset!" er det forklart nøyaktig hvilken misjon Jesus hadde blant menneskene.

kjærligere og mindre stridbare. Og som en forbryter ble han dømt til døden på korset! Rådet dømte ham, prestene dømte ham – og folket dømte ham!

Menneskene selv gav ham døden!

Menneskene selv gav ham døden! Og har man gjort seg skyldig i en dårlig og urettferdig handling, da forsøker man gjerne på alle måter å pynte på den, slik at den skal ta seg bedre ut! Men uansett hvor mange utsmykninger man forsøker å dekke den til med, så blir den allikevel ikke vakrere eller mer opphøyd. Langt bedre er det å se sannheten i øynene, erkjenne sine feil og onde gjerninger og forsøke ved sorg og anger og rette opp det skjedde, slik at handlingen ikke gjentas.

Menneskene behandlet Jesus dårlig, og etter hans død, da de begynte å forstå hvilken kostelig lære han hadde gitt dem, da vasket de hendene og skjøv skylden over på deres Fader, i hvis navn Jesus hadde talt! Og ettertidens slekter fortsatte, der hvor Jesu samtidige endte¹, flere og flere utsmykninger hengte de skjulende og dekkende over den onde handling. Og alle disse utsmykninger, alle disse tilsynelatende så vakre prydelser, skapte i tidenes løp *en rekke stridigheter, kranglinger og voldshandlinger!*

1) Etter at Paulus ved apostelmøtet i Jerusalem i en tale nøyaktig gjorde rede for sin oppfattelse om Jesus, en oppfattelse, som i høy grad var i strid med apostlenes, vant hans forkynnelse om Jesus mere og mere terreng overfor apostlenes. Disse, som var ganske ulærte mennesker, kunne, selv om de forstod noe gresk, bare uttrykke seg på arameisk og klarte ikke å understøtte sine ord som Paulus gjorde det. De klarte derfor ikke å føre Jesu lære inn på rett spor, derfor ble det Paulus lære, som trengte igjennom og bredte seg vidt omkring. De brev, som er tatt med i det nye testamentet under Paulus navn, kommer ikke alle fra ham, noen er skrevet av hans disipler. Disse brev er gjennomgående fragmenter av Paulus taler blandet med disiplens egne ord og med enkelte apostel-ord. De brev, som bærer apostelnavn, har ikke annet med apostlene å gjøre enn det, at enkelte apostel-ord er blandet sammen med fragmenter Paulus taler. "Brevskriverne" er disipler av apostlene eller av Paulus. Apostlene skrev ikke selv.

Når man tar det Nye Testamentet for seg, vil man se, at de tre synoptiske evangeliene hovedsakelig er preget av Jesus og apostlenes ånd, her og der iblandet Paulus ord. Hvor imot brevene bæres av Paulus ånd blandet med enkelte apostel-ord. Det såkalte Johannes Evangelium står helt for seg selv. (Se angående dets opprinnelse i Vandre mot Lyset!" på side 217.)

I de århundrer som er gått siden Jesu korsfestelse, har de kristne menigheters ledere, skriftkloke og myndigheter reist en, som de selv mener, veldig vakker kirkebygning. Men de har glemt å regne med *den åndelige utvikling*, som et hvert menneske er underkastet. Flere og flere stemmer hever seg imot den, flere og flere hender forsøker å fjerne de dekkende utsmykninger eller å rukke ved bygningens sten.

Bygningen vakler! En ytterligere utsmykning eller avstivning er umulig, *for bygningen hviler på sand – og sand glir!*

Hva kan gjøres for å stanse dens fall?

Ingenting! – Bygningen er dødsdømt, før eller senere faller den! –

Men ville det ikke være langt bedre, langt verdigere, om de kristne lederes menigheters ledere – **Prestene og de skriftkloke** – samlet seg til *en enig opptreden*. Sammenkalte deres menigheters medlemmer og gav dem meddelelse om bygningens nære forestående fall? Det er menneskelig å feile, og den som erkjenner sin feiltagelse, kan oppnå tilgivelse. Men han, som forsøker å dekke over feilen, når den er oppdaget, **han må bære ansvarets tunge byrde!**

Menneskenes sanne Gud, deres ånds Fader har sendt sine jordiske barn et budskap, Han har gjennom sine utsendinger vist dem, at deres kirkebygning står for fall. Han har kalt på kirkens myndigheter, Han har kalt på alle sine barn! Ja, Han har ikke bare kalt, Han har samtidig bygget for dem et nytt, et større og langt vakrere Paulun, hvor Han selv har tatt bolig. Portene til Hans Paulun står åpne, og Han ønsker alle velkommen til sin bolig!

Men veien dit er ennå skjult for de *blinde*, den er skjult for dem, *som enda ikke har tilgitt den bror, som falt i tidenes morgen*, og som nå er vendt tilbake til vår Faders hjem, hvor han venter på menneskenes tilgivelse.

Når de kristne menigheters ledere og myndigheter har klart å la medlidenhetens tårer smelte isen rundt deres hjerter, når de fullt og helt har tilgitt ham – *da faller bindet fra deres øyne, da blir de seende*. Og de, som har blitt seende, vil skynde seg med å føre deres menigheter bort fra det vaklende hus inn i Guds egen bygning.

Men begynner menigheten selv å vandre ut, å fjerne seg fra kirkens lære, da blir de ledende til slutt alene der inne. For den, som har funnet

veien til vår Faders eget Paulun, vender aldri noen gang tilbake, han vil frykte for å knuses under den hellende bygning, og han vil fryde seg over å ha funnet et fristed, et hvilested. *For regnskyller vil komme, elvene vil stige, vindene vil blåse og slå imot det vaklende huset, og det vil falle, og dets fall vil bli stort! – For huset er bygget på sand, og sand glir! –*

"Jeg, som en gang levde blant menneskene som *Saul fra Tarsus*, er nylig vendt hjem fra et nytt jordeliv i blant dere. Ved min hjemkomst påla vår Fader meg å ta grunnstenen bort under det hus, som dere mennesker har bygget opp på min *egenmektige* utlegning av Jesus fra Nasarets død.

Ennå svak etter det nylige avsluttede liv, ba jeg vår Fader om hjelp til å utføre denne gjerning, og noen av mine brødre fulgte meg til det menneske, som er formidler mellom oss og dere. Ved mine brødres hjelp – for de har forsterket og klargjort mine tanker – har jeg nå utført den *oppgaven*, som vår Fader påla meg.

Måtte dere bli seende og følge mine ord! Men en ting skal dere vite: hva jeg den gang gjorde, det gjorde jeg, fordi jeg av hele mitt hjerte elsket Jesus fra Nasaret. Jeg ville gjør ham større enn han var! *Tilgi meg, for jeg handlet av kjærlighet.* –

Men dere, som liksom som meg, elsker vår broder, skynd dere å lytte til mine ord, skynd dere å gjøre min og deres forsyndelse god, slik at det budskap, som vår Fader har sendt dere, vil bære rike frukter. *Vår Fader vil takke dere, vår broder vil takke dere, og jeg, som engang var Saul fra Tarsus, vil takke dere av hele mitt hjerte, min sjel og sinn!"*

Matt. 7,24: "Den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en klok mann som bygde huset sitt på fjell."

Vår Fader har sendt meg, Kristus, deres eldre bror til dere og jeg taler i Hans navn!

Jeg taler til alle dere som bærer kristennavnet, til alle dere som mener *at jeg er Faderen og Faderen er meg*. Mennesker alle dere som elsker og tilber meg, vet dere ikke hvilken sorg og smerte dere daglig gir meg. Dere vet det ikke, for visste dere det, da ville min sorg, min smerte gi gjenklang i deres hjerter. Jeg vil ikke klage til dere over denne byrde som dere har gitt meg å bære, for vår Fader har hjulpet meg å bære den. Ja, sannelig *Han har båret den for meg*, for ellers hadde jeg segnet under byrdens vekt!

Og hvor stor er vel ikke byrden! Dere har gjort meg **deres eldre bror, til deres Gud!** Hvordan kunne dere gjøre det? Bærer dere ikke i deres hjerter et bilde av deres Gud, deres ånds Fader? Jeg spør dere, føler dere ikke at jeg langt fra passer til dette bildet? Eller har Mørket og vår eldste brors løgner blindet og forvirret dere så mye at dere er fornøyd med å ha meg som deres Gud, jeg som bare er deres bror? Sannelig, Mørket må ha blindet dere! For hva er jeg mot vår Fader, mot Ham, som var, er og alltid vil være? En allmakt, et vesen som dere aldri noen gang kan fatte, så lenge Mørket er tett rundt dere. Hva er jeg mot Ham den Allmektige? *Som en dråpe mot Jordens største hav* er min makt og styrke mot Hans. Som et *sandkorn mot Jordens høyeste fjell* er min viten og mine kunnskaper mot Hans. Som *ett*

støvkorn, ja, som ett enkelt støvkorn mot hele universet, er min kjærlighet sammenlignet med den Kjærligheten som Han har til dere. For dere er Hans barn, Hans elskede barn! Og hva er en brors kjærlighet mot en fars? Sannelig, Han elsker dere uten å måle og grense! For dere er født av Ham, skapt av Hans eget guddommelige vesen.

Og Ham har dere satt i skyggen, for dere har stilt meg mellom dere og Ham! Ja, dere har gjemt Ham i en avkrok av deres hjerter, for dere har gitt meg all den kjærlighet dere råder over, og som med rette alene tilhører Ham. – Meg elsker dere som deres Gud, og hvorfor gjør dere det? Fordi dere mener, *at jeg har lidd for deres synder*, fordi dere mener, *at jeg har båret deres synder opp på korsets tre!* Fordi dere mener, *at jeg har sonet deres synder!* **Derfor elsker dere meg, dere villedete mennesker!** Sannelig, jeg har sørget over dere, for en slik kjærlighet tilhører overhode ikke meg!

–

Men vår Fader har sørget ennå mer, for i deres blinde tilbedelse av meg, har dere glemt Ham. Og minnes dere Ham, så er det bare for å snakke om Hans nåde mot dere. For å minnes den nåde Han har vist mot dere, ved å la sin sønn, "den enbårne", *lide en pinefull død for deres synders skyld!* –

Hvor lite dere kjenner deres Fader! For *nåde* er ikke det samme som *kjærlighet*. Den man elsker gir man ingen bevis på sin nåde, men bevis på sin kjærlighet. Sannelig jeg spør dere: *Elsker dere ikke deres barn?* De barn som dere har avlet i fryd og født med smerte? Gir dere dem ikke daglig bevis på deres kjærlighet? Forsøker dere ikke med forsiktighet og tålmodighet å lede deres første skritt på livets tornefulle vei? Og synder de imot dere, er dere da ikke med en gang klare til å tilgi, når dere ser deres sorg og anger? Ja, er dere kjærlige i sinn og hjerte, da tilgir dere ofte synder og overtredelser, *før de er angret, før det er bedt om tilgivelse for det!* Sannelig jeg spør dere: viser dere deres barn nåde når de nærmer seg dere med sorg og anger? Mener dere at deres barn *vil elske dere med større styrke* – hvis dere ga dem bevis på dere nåde?

Har ikke deres barn rett til deres dypeste og inderligste kjærlighet? Spurte dere dem da dere la spiren til deres legemliggjørelse? Nei, dere spurte dem sannelig ikke! Ja, jeg sier dere: *de har det fulleste krav på dere og deres kjærlighet!* Og dere føler det og dere vet det, for når sorger og lidelser møter dem, da sørger dere med dem, da lider dere med dem og dere sier til dere selv: er jeg ikke skyldig i dette, for mitt barn fikk livet ved meg? Kunne jeg ikke ha spart det for disse sorger og disse lidelser, hvis jeg hadde

latt det slippe å se dagens lys. – *Og dere elsker disse sorgens barn med enda større styrke, med enda dypere kjærlighet!* Og ser dere at de bærer de tunge byrder med tålmodighet og ro, da sier dere til dere selv: Har livet gitt mitt barn mørke og sorgfulle timer, så har livet også gitt det gleder og lykkelige stunder. Minnet om det gir det fred, gir det styrke til å bære det som er mørkt og tungt. Sjelen deres er modnet gjennom livets prøvelser, for sorger og lidelser skaper ofte de edleste følelser og de vakreste tanker. *Ja, de utskiller det forkullede slagg og lar gullet ligge ingen.* Sannelig, mitt barn har allikevel ikke levd forgjeves! –

Og som deres barn har krav på deres kjærlighet, på samme måte har dere alle, ja, *alle som en, det største, det fulleste krav på deres himmelske Faders kjærlighet.* Han rådspurte dere ikke da Han ga dere livets gave, da Han sendte dere inn i den syndens og dødens verden hvor dere nå lever. Han gjorde det av kjærlighet til sine falne barn, Han gjorde det for å vinne de falne tilbake, Han gjorde det av *kjærlighet til dere* fordi Hans visste at det var lettere for dere å kjempe dere frem gjennom de mange jordelivets sorger, lidelser og besvær. Han gjorde det fordi Han visste at det var lettere for dere å modnes langsomt og langsomt overvinne det onde og dårlige, fremfor som fullmodne vesener å stilles ovenfor Mørket. Ja, Han gjorde det fordi Han visste at også gleden og lykken ville dere lære å kjenne, lære å fryde dere over det vakre og rene. *Sannelig, dere er ekte barn av vår himmelske Fader, og dere har alle krav på Hans kjærlighet, den som Han gir dere i fullt mål!* Dere er barn av Ham, og Han lider med dere, Han sørger med dere – men Han gledes også med dere. Og ingen ting fryder Ham mer enn å se og føle deres kjærlighet tilbake! Men bare få av dere viser Ham den kjærlighet som tilhører ham med rette, *for dere har glemt deres Fader for meg, som bare er deres bror. Dere har stilt meg mellom dere og Ham!*

Dere elskede mennesker, forsøk å forstå deres Fader! Forsøk å finne inn til Hans Kjærlighet, den som er over all forstand, forsøk i bønnens tillitsfulle tanker å møtes med Hans altomfattende Tanke, forsøk å la deres vilje møtes med Hans Vilje, *for den som gjør vår Faders Vilje, er ett med Ham nå og i all evighet!* Søk Ham! Ledet av Hans tanke og støttet av Hans Vilje, vil dere vandre frie og glade gjennom jordelivens skriftende rekker. For den som er overvåket av vår Faders Øye, den som er omhyllet av Hans Kjærlighet, Hans Glede, viker bort fra syndens og Mørkets veier. Og den som har fred med sin neste, fred med seg selv, *bærer den*

himmelske fred i sitt hjerte. og den som kjenner lengselen etter det fjerne Faderhjem, kjenner ingen frykt og angst for dødens skygge. Fredelig og stille vil den komme til dere som nattens søvn etter dagens besvær, og har dere under deres jordeliv daglig gjort opp deres regnskap med deres Fader, har dere elsket deres neste, latt deres tanker være rene, frie for sinne, hat og misunnelse. Har dere etter evne forsøkt å gjøre det gode, *da har dere intet regnskap å gjøre opp*, når dere våkner til livet i vår verden. Dere vil da snart finne dere tilrette i de boliger som er deres i hvile – og læretiden, inntil nye jordeliv igjen trekker dere til kamp mot Mørket og synden, til fremgang mot livet og Lyset!

Mennesker, dere som er så inderlig elsket, søk inn til vår Fader, forsøk å forstå Hans lengsel etter dere!

Ja, sannelig, jeg sier dere: *Dere er ekte barn av vår Fader; for Han har født hver og en av dere til åndelig liv, gitt dere tankens lys og viljens makt, Han har født dere av sitt eget!* – Men dere har enda en fader – **vår eldste bror**, han, som var **et sorgens og smertens barn** for vår himmelske Fader. For han er skaperen av deres jordiske, deres kjødelige legeme, de legemer, som dere elsker når de er sunne og velskapte, de legemer, som dere forbanner når de er vanskapte og forkrøplede, når de plages av lidelser og snikende sykdommer. Denne deres kjøds fader har hittil fornektet dere! Til alle tiden har han forsøkt å fralegge seg sitt faderskap til dere, forsøkt å skjule seg for dere; **for dere var barn av hans synd**. Men da sorgen og angeren våknet i hans hjerte, da forsto han hvilken sorg og lidelse han hadde gitt dere, da forsto han at hans skyld var stor. –

Dere mennesker! Se, jeg vil spørre dere: har dere ikke ofte i det skjulte gitt livet til deres barn, så de ble *frukter av deres synd*? Har dere ikke tildekket denne synd? Har dere ikke forsøkt å fralegge dere alt kjennskap til disse barn? Uten å rådspørre dem ga dere dem livet, støtte dem ut i ensomhet, i Mørke og elendighet. Ja, sannelig: dere nektet dem deres kjærlighet – *for dere fornektet dem* – ja, mange av dere **har forbannet dem!** Men ble det ikke allikevel en gnagende pine tilbake i deres sinn? For dere visste, selv om dere ikke ville erkjenne det: at dere var ansvarlige for deres elendighet, skyldige i deres ofte så lidelsesfulle og kjærlighetsforlatte barndom og ungdom. Skyldige i den forakt, som de så ofte opplever disse syndens barn – **den eneste arv som dere ga dem!**

Men når det hendte at dere hørte om disse deres barn, at det onde hadde vunnet over dem, når dere hørte at de hadde gjort seg skyldige i vold, mord, tyveri og plyndring av andres eiendeler, følte dere ikke da angst og redsel for det ansvar, som hvilte på dere? Sa dere ikke til dere selv: Dette kunne jeg ha spart dem for, *for ved min skjulte synd er dere blitt syndere!* Følte dere da ikke sorg og anger på grunn av deres gjerning. Lengtet dere ikke etter å møtes med disse deres barn for av hele deres hjerte å bønnfalle om deres tilgivelse? Ville dere ikke føle den dypeste fortvilelse, hvis de snudde seg fra dere, hvis de nektet å tilgi dere? Sannelig, jeg sier dere, dere ville føle den bitreste smerte, en smerte som ikke kan sammenlignes med noe. Dere ville tynnes til jorden, ja dere ville føle det som om avgrunnen hadde åpnet seg og svelget dere, som om fjellene hadde falt over dere og knust dere; *for dere ville ha helvete i deres hjerte!*

Se, jeg sier til dere: kan ingen andre forstå deres eldste brors fortvilelse, sorg og anger, *da må sannelig dere kunne det!* Dere som selv har en sterk lengsel etter å oppnå tilgivelse fra dem som var barn av deres synd, dere kan sannelig føle med ham og lide med ham. Ja, dere som selv søker tilgivelse, *dere vil forstå ham og tilgi ham.*

Men jeg sier til dere: det ville være langt vakrere, langt edlere, om dere, som aldri noen sinne har kjent disse sorger og denne anger, om dere klarte å forstå hans lidelser, om dere ut i fra deres rene sinns medlidenhet kunne tilgi ham, som var det faderlige opphav til deres jordiske legemer. Jeg sier dere: deres medlidenhet vil vekke deres kjærlighet til ham, som har feilet og syndet, og **deres kjærlighet vil gi gjenklang i hans hjerte.**

Sannelig jeg sier til dere, til alle, som bærer kristennavnet: *bær det med ære!* Vis i deres gjerninger at dere er verdige til å bære det! Tilgi – og dere vil selv oppnå tilgivelse; for slik som dere tilgir den som har syndet mot dere, på samme måte vil deres himmelske Fader tilgi dere. Og glem ikke, at deres tilgivelse *opphever* de forbannelser, som vår eldste bror har slengt ut mot dere og den *knytter* et uoppløselig kjærlighetsbånd mellom dere og ham. Glem heller ikke, at dere vil glede deres himmelske Fader, for da ser Han at dere har funnet veien, **snarveien**, som fører til Ham, fører til det hjem, til de gleder, den lykke, skjønnhet og fryd, som Han der har forberedt for dere alle. –

Og har dere funnet *snarveien*, da blir dere seende; for Mørkets slør, som dekket deres syn og bandt deres tanker, vil falle og dere vil forstå! Forstå,

hvor villførte dere har vært. Ja, sannelig, da vil dere forstå: *at jeg ikke er Faderen og Faderen ikke er meg, forstå, at jeg ikke er deres Gud!* Da vil det bli ufattelig for dere, at dere noengang har trodde dette; da vil dere forstå, at jeg i sannhet er deres eldre bror, at den kjærlighet som jeg har til dere, er en broders – ikke en faders. Ja, da vil dere ta byrden av mine skuldre, da vil min fakkell – **min kjærlighetsfakkell** – som lyser for dere, funkle med enda større styrke og spre det Mørket, som omgir dere, da vil den fullt ut bli den ledestjerne, som dere med trygghet kan følge – *og da vil dere ikke igjen gå omveier på deres vandring mot det fjerne faderhjem.* –

Ut fra min rike, min dype kjærlighet til vår eldste bror og til dere, dere kristne mennesker, har jeg talt; hør mine ord og handle etter dem! Til dere alle har jeg talt; men mine ord gjelder først dere, som er menighetens *ledere og myndigheter*. For dere skal huske, at dere er hyrder for flokken, skal dere huske, **at der hvor hyrden vandrer følger flokken etter!** I mange hundre år har dere og deres forgjengere ført dem, som var betrodd til deres omsorg og varetekt frem over *endeløse øde områder*. *Stener har dere gitt til brød! Malurt og bitter galle var blandet i den drikk, som dere gav de tørste!* Krangling og hatefulle ord hersket i mellom dere. En pekte mot øst, en annen mot vest; bestandig splid og ingen enighet! Tusener på tusener av ord og setninger brukte dere for å vise at den veien dere ville lede flokken var den rette, var den eneste. *Dere splittet deres flokk isteden for å samle den!* Dere lokket med fagre ord og vakker tale. Dere lovet Paradisets herlighet til de troende, til *de hellige*. Dere vinket med seierens palmegren, med livets krone, *med syndsforlatelse i lammets blod!*

Hva vant dere for dem med deres løgner? En oppvåkning i forvirring, i angst og i gru over den nakne virkelighet: **den, at ingen hadde sonet synden!** At mange av de forsyndelser, mange av de forbrytelser, som kunne vært sonet i levende live, ved dødens favntak ble båret med over i den verden, i det livet som er etter døden. Ja, sannelig det ble kun vunnet sorger og lidelser gjennom dette: *for det som ikke var sonet i det avsluttede jordeliv, det måtte sones i det neste!*

Se, jeg vil spørre dere: hva ville dere svare, hvis et barn kom til dere og pekte på den tette tornehekken som omkranset den hagen den lekte i og spurte dere: hva er det bak den? Ville dere da etter grundig overveielse fortelle det troskyldige barn – *det barn som hadde tillit til dere* – et oppdiktet eventyr om alt det vakre og herlige, som fantes bak hekken?

Ville dere fortelle det, at der var den vakreste hage, de herligste frukter. Fortelle om et slott av gull og edle stener, om et liv i herlighet og glede? Ville dere gjøre det? Ville dere ikke frykte for at barnet i sin glede ville kikke inn bak hekken? Og når det bare fant en ødemark bevokst med tistler og dekket av stener, ville dere ikke da med skam snu dere bort fra barnets bebreidende blikk? *Og barnets tillit var borte, var tapt for bestandig!*

Men det er dette som dere har gjort! Sannelig, slik har dere handlet. Dere har fortalt deres menighet de vakreste eventyr for å dekke over den bitre kjensgjerning: at dere ikke viste! Ja, mange forbannelser har lydt over dere, for mange av dem, som ble villedet av deres lære, har forbannet dere. Ja, hør mine ord – *forbannet dere – dere, som var hyrden for flokken!* For der hvor hyrden vandrer, der følger flokken etter! *Men deres stier er stenete, torner og tistler står i deres fotspor, Malurt og Galle gir dere de tørstige å drikke, og tørsten blir ennå større! Deres ansvar er stort!* For dere skal stå til regnskap for vår Fader, gjøre regnskap for de uveisomme veier som dere har vandret og hvor dere har ført Hans elskede barn, *for dere har fjernet dem fra Ham, i stedet for å føre dem til Ham.* Og si ikke: *at vi visste ikke bedre!* For blant dere finnes mange av vår Faders utsendinger, mange av dere hører til den krets, hvor jeg hører til. Ja, *mange av dere har lovet å lede vår Fars villførte barn inn på de rette veier og stier.*

Har dere glemt deres løfte? Hørte dere ikke vår Fars kallende stemme, da Han sendte dere sitt budskap? Følte dere ikke i deres hjerter, at dere stod ovenfor sannheten? **Hvorfor tidde dere da? Hvorfor svarte dere ikke?** Hvor lenge skal Han fortsette med sine rop? Har dere ikke tillit til Ham som sendte dere? Frykter dere for å miste deres anseelse, fryktet dere for at flokken ikke skal følge etter dere? Sannelig, jeg sier dere: *ve de fryktsommes hjerter og de unnvikende hender og den synder, som går på to veier. Ja, som går på to veier!*

Sannelig, jeg spør dere: hva frykter dere for? Frykter dere de onde ord? Frykter dere for å såres av de stener som slenges etter dere? Vet dere ikke at et barns arm ikke rekker langt? Vis barnet til rette og sett det på dets plass, *for barnets stenkast og onde ord skal ikke hindre dere i å tale for sannhet og rett.* Vet dere ikke at de som vandrer på vår Faders vei og de som gjør Hans vilje, *er ett med ham?* Hva frykter dere da for? Ja, sannelig

jeg sier dere: *Ve et motløst hjerte! Fordi det ikke har noen tillit, skal det ikke beskyttes!*

Ja, hør mine ord, dere, til hvem jeg taler! Når dette mitt budskap bringes til dere, da skal dere ikke si: *dette gjelder ikke meg, dette gjelder min bror*, for hans anseelse er større enn min, hans virkefelt er større enn mitt, han vil ikke rammes av stenene og såres av de onde ord! For sier dere det på denne måten, **så blir deres ansvar enda større!**

Og hva vil dere fryktsomme svare vår Fader, når Han ved deres tilbakevending spør dere: «Hva har du utrettet? Har du holdt det løftet som du gav meg, da jeg sendte deg til Jorden? *Forstod du ikke at jeg kalte?*» – Hva vil dere svare? Vil dere med skam si til Ham, som sendte dere: «Jeg forstod din kallen, men jeg våget ikke å trå frem. For mitt hellige ordensløfte bandt meg, det løfte som jeg avla ved min innvielse til å være din tjener på Jorden. Ja, min ed på å lære i samme ånd som mine forgjengere lærte og mine ordensbrødre lærte, den bandt meg og jeg klarte ikke å bryte den.» Men da vil deres Fader svare: «Du dåre, er mennesketanker og menneskeverk mer verdt enn *mine tanker og mitt verk?* Er de løfter som er formet over menneskeord, mer verdt enn de løfter, som hviler på sannhetens grunn? Sannelig, du var meg en utro tjener, dra tilbake og *rett opp det du har forsømt!*»

Ja, dere dårer som handler slik, det løftet, den ed som ikke hviler på *sannhetens urokkelige klippegrunn, er uten verdi, selv om dere har avlagt løftet og eden i vår Faders navn.*¹ Ja, sannelig et slikt løfte er uten verdi, **for dere har misbrukt vår Faders navn!**

Ja, hør mine ord dere som er mine elskede brødre, mine samtidige og hjelpere, *bryt ikke det løftet, som dere har gitt vår Fader*, da han sendte dere til Jorden, til dette deres jordeliv! For bryter dere løftet, da vil deres skam og deres smerte bli langt dypere for *dere*, langt tyngre å bære, enn den sorgen og smerten, som dere, ved å bryte deres *jordiske kallsløfte*, vil bringer over de *ordensbrødre* som vil tro seg forrådt og forlatt av dere. Holder dere ikke det løftet, som dere har gitt før deres menneskeliggjørelse, da vil deres samvittighet nage og pine dere, og dere vil bære *helvetes kvaler* i deres hjerter.

1) Martin Luther brøt sitt munkeløfte, da han forsto, at det ikke hvilte på Guds ord – men på menneskeverk.

Ja, ve de fryktsomme hjerter og de unnvikende hender og den synder, som går på to veier! Ja, som går på to veier! Sannelig, sannelig, jeg roper til dere: **Ve, ve et motløst hjerte! Fordi det ikke har noen tillit, så skal det ikke beskyttes!** – *Disse ord roper jeg til dere, hør på meg nå!* Ja, hør på meg dere mine inderlige elskede brødre. La meg ikke felle skammens og smertens tårer over dere. La meg ikke se vår Faders sorgfulle blick, når Han hører, at dere ikke besvarer Hans rop! *Be vår Fader gi dere styrke og kraft, be Ham gi dere klarhet og fred!* Og når dere føler at mine ord er sanne, så sammenkall deres ordensbrødre og tal først til dem om det budskap, som er sent til menneskeheten fra vår Fader. *Gjør de blinde seende, gjør de døve hørende!* Men tal kjærlig, tal brodelig, la ikke krancling og hatefulle ord lyde mellom dere og fjerne dere mere fra hverandre. La ikke ufred og stridigheter føre ordene mellom dere, slik at deres menigheter ikke respekterer dere. Og når dere er enige, samle da hver av dere den menighet rundt dere som dere er overhode for, *ja, samle dem i de stille fredens templer, som er helliget til vår Fader* og tal da til dem alle **i Hans navn**. Tal om det budskap, som Han har sendt til menneskene, tal om Hans uendelige kjærlighet, den kjærlighet som er uten mål og grense! Tal til dem om de sannheter som er gitt dere. Men jeg sier *tal varsomt, tal kjærlig!* Si til dem at det er menneskelig å feile, men det er over det menneskelige å erkjenne sine feil! Ja, det er over det menneskelige å erkjenne sine feil, ja, *det er over det menneskelige å rette opp feil tankesett og feil dogmer!*

Men tal varsomt, tal kjærlig, for det finnes mange små og umyndige i deres menigheter. Og mange vil føle at grunnen gir etter under seg, når dere sier: *Jesus fra Nasaret har ikke båret deres synder på korsets tre for dere!* Jesus fra Nasaret har ikke sonet deres synder, *selv må vi sone det onde, som vi har gjort!* Men når dere har sagt dette, skynd dere da å tilføye: «En, som er større enn Jesus har kalt på dere og åpnet sin favn for dere – Han venter på dere, Han venter på å favne dere alle! Ja, deres himmelske Fader har kalt, *deres himmelske Fader venter på dere!*»

Og si også dette til dem: «Jesus fra Nasaret, deres eldre bror, vil aldri noen gang fornekte dere. Aldri noen sinne vil hans kjærlighet til dere bli mindre, nei sannelig, det vil den aldri noen gang bli! Langt større vil den bli, langt rikere og langt dypere. For snur dere, dere mot deres Fader, *da tar dere guddomsbyrden av Jesu skuldere, og i sin takknemmelighet vil Han elske dere enda mer.* Til alle tider vil han føre og lede dere, til alle

tider vil han være deres talsmann, til alle tider vil han hjelpe dere med å *bære bønnens tanker til vår Fader!*»

Ja, tal varsomt, tal kjærlig, for det finnes mange små og umyndige i deres menigheter, og de vil sørge og sukke, når de får vite: *at de selv må sone det onde, som de har gjort.* Men tal mildt til disse små og si: «Har dere har syndet imot deres neste, be da om tilgivelse! Har dere vært ukjærlige, vær da kjærlige, har dere talt onde og harde ord om deres nestes feil og mangler, tal da godt og kjærlige om ham. Har dere vært usanne og har dere bedratt, vær da sannferdige og rettferdige. Var dere ikke lydig mot deres samvittighet, bli da lydige!» Ja, sannelig, dere skal si til dem alle: *«Vandre i Lyset og vandre stadig fremover mot større og sterkere Lys!»* – Og glem ikke å si: «La deres tanker være rene, rens dem for sinne og hat, rens dem for alt det, som ellers vil tilsøle og forurense dem. Gjør daglig opp deres regnskap med deres Gud og deres neste! For handler dere på den måten, da kan dere, når dere etter deres jordiske legemes død våkner til livet i det hinsidige, med fred i hjertet trå frem for deres samvittighet, deres dommer og si: **Mitt regnskap er i orden, mitt regnskap er gjort opp!** Og da vil dere se, at det var unødvendig for dere å la deres synder og overtredelser vaskes bort av lammets blod! Da vil dere forstå, at det var unødvendig for dere å klamre dere til korsets tre». – Ja, tal mildt, tal kjærlig, og de vil forstå dere, **for der, hvor hyrden vandrer, der følger flokken etter!**

Men glem heller ikke å si til de elendige som har tatt sin nestes liv: «Selv har dere avskåret dere fra å motta tilgivelse i *dette jordelivet*, deres synd kan dere først sone gjennom et møte med ham, som dere har forurettet, et møte enten i det hinsidige eller i et nytt jordeliv.» Og lær disse som er innhyllet i Mørket, å be deres himmelske Fader være deres talsmann hos den, som de på denne måten har forurettet. For Hans kjærlighet, Hans medlidenhet vil bringe dem til forståelse av hverandre, vil hjelpe dem med å finne fred med hverandre.

Sannelig, jeg sier dere, som er hyrder for menighetene: Tal kjærlig, tal varsomt! For aldri noen gang kan deres ord bli for *kjærlige, for varsomme.* Under deres ledelse vil de villedede forlate de stenete og tørre vidder, under deres ledelse vil de med fryd vandre på de skyggefulle stier, med glede vil de snu seg bort fra drikken blandet med malurt og galle. Med jubel vil de drikke av det klare vannet, som strømmer fra faderhjemmets

kilde, det rene klare vannet, *det eneste vannet som klarer å slukke deres brennende tørste!* –

Ja, hør meg, alle dere som er mine inderlige elskede brødre, la meg ikke felle skammens og smertens tårer over dere, la meg ikke skue vår Faders sorgfulle blick! For hører dere ikke på mine rop, hører dere ikke etter mine ord, da må jeg trå frem for Ham og si: «*Fader jeg talte forgjeves, jeg ropte forgjeves, mine brødre ville ikke høre på meg – og de fortsatte å lede sin flokk på de stenete, tornfulle stier i en øde og endeløs ørken.*

Ja, hør på meg dere, som er mine *så inderlig elskede brødre*. For vil dere ikke høre på meg, da vil mange fra deres menighet forlate dere, for dere skal huske: at er det ennå mange små og umyndige blant dem, som er underkastet deres ledelse, så er det også noen av dem, som hører til deres, til min krets. Ja, det finnes *tusener av vår Faders utsendinger*, og følger ikke dere kallet, da vil mange av disse følge det! Og da vil de overta ledelsen, de vil føre deres yngre brødre og søstre på den skyggefulle sti. De vil gi dem drikke av det beger, som er fylt med det klare vannet fra faderhjemmets kilde. Men skjer dette da vil deres menigheter forlate dere en etter en. Ja, sannelig *flokken vil løpe bort fra sin hyrde*, for det saftige gresset og det klare vannet vil tiltrekke dem, og er den først kommet inn på vår Faders åker og eng, da vender den aldri noen gang tilbake til dere – *og da vil dere stå alene tilbake uten flokken, da har dere ingen å lede!* –

Vår Fader har sendt dere et budskap, et budskap, som ikke bare er til dere, men til all verden. Men, dere, *som bærer kristennavnet*, dere burde være de første til å motta det, og dere de første til å forstå det, de første til å tilgi vår broder – da viser dere, **at dere bærer navnet med ære!**

Vår Fader har bygget dere et hus, Han har bygget dere et tempel, og Han oppholder seg selv der inne. Alle kan dere samles i dets mektige rom, under de høye hvelvinger. Ja, sannelig, vår Fader har bygget dere et hus, Han har bygget dere et tempel, og dets mektige porter står åpne for enhver av dere, når dere vil det, kan dere gå dit inn! **Han selv venter dere der inne!** Hans Faderstemme har ropt, Hans favn er åpne for dere alle! Han lengter etter å motta dere, *lengter etter å føle sin kjærlighet gi høylutt gjenklang i deres hjerter.* – Søk deres Fader! La Hans kjærlighet være deres, og la den bli i dere til evige tider, **for da er det fred og forlikelse på rett måte mellom dere og Ham!**

Vår Fader har bygget dere et hus, har bygget dere et tempel, trå alle dit inn uten frykt, uten tvil, trå alle dit inn med tillit og kjærlighet. For vår Faders hus er bygget på sannhetens faste, urokkelige stengrunn! Og selv om striregnet faller, selv om flodene stiger og truer med å rive det, selv om vindfulle stormer griper fatt i huset, så blir det allikevel stående i all evighet, for det er grunnfestet på sannhetens urokkelige klippe!

Fader, du, som har sendt meg som din talsmann til menneskene, dine barn, legg din velsignelse i mine ord, slik at de kan bære kjærlighetens rikeste og vakreste frukter! Vær med oss alle nå og i all evighet! Amen!

La oss ransake og prøve våre veier og vende om til Herren – Guds vei er fullkommen! – Herre lær meg din vei, så jeg kan vandre i din sannhet!¹

Så langt tilbake i tiden som menneskehetens historie kan spores, har menneskene bestandig forsøkt å finne uttrykksformer for den ærefrykt, de hadde ovenfor det usynlige vesen som måtte være det synlige livs skaper og opprettholder.

Utallige er de myter og sagn som finnes fra de eldste dager, utallige er de fantastiske forestillinger og oppfattelser som menneskeheten i de forskjellige tidsaldere har dannet seg om det usynlige, det hinsidige, det okkulte. Men alle disse mange og veldig uensartede myter, sagn, teorier, doktriner og dogmer innebærer allikevel, så godt som alle, enkelte glimt av de evige sannheter,² farget av og innblandet Mørkets løgner, utstaffert med alle slags menneskelige påfunn eller tilslørt av menneskenes egne tankespinn. Aldri har menneskene følt seg helt tilfreds, bestandig har de åndelige modne forsøkt å lodde dypere, forsøkt å finne en fastere grunn, et mere sikkert fotfeste. Bestandig har de forsøkt å gi deres oppfattelse av det guddommelige en skjønnere form, større klarhet og et fyldigere uttrykk. Men selv det menneske som i sin lengsel etter å fatte det ufattelige, som i sin trang til å synliggjøre det usynlige, som i sin higen etter å gjengi det guddomsbilde som tanken avspeilet, og har funnet den mest sublime lignelse, de enkleste uttrykk og de skjønneste ord, har allikevel ikke klart å gjenspeile det usynlige vesens renhet, høyhet og guddomsfylde. For ingen mennesketanke, ingen menneskelig uttrykksform kan blott tilnærmelsesvis gi en forestilling om det. *Kun igjennom den fulle tankehengivelse, den rene alt gjennomsyrende kjærlighet kan guddommen fattes.*

1) Overstående er etter talerens ønske satt sammen av følgende skriftsteder: Klagesangene 3, 40 – Salmene 18, 31 – Salmene 86, 11.

2) Disse sannhetsglimt skyldes Guds utsendinger, de inkarnerte Yngste.

I tidenes løp har menneskene dannet seg tallrike veier, hvorav de søkende har vandret fremover. Enhver elsket *sin vei*, uansett hvor vanskelig den var å følge, enhver hevdet at *hans vei* første hurtigst til målet. *For dårens vei er riktig i hans egne øyne!* Men til tross for all strid, all krancling, er ikke en av de menneskelige veier kortere enn de andre. *For hver sti er krokete, hver vei er svingete* og alle er fulle av stener, alle er bevokst med tistler og kratt. *Og hadde Gud ikke støttet de mennesker som i full fortrøstning fulgte disse veier, hadde Gud ikke hjulpet dem over de tallrike hindringer, hadde de aldri klart å fullføre deres vandring.*

Men på denne strevsomme vandring mot en høyere forståelse av Guddommen, mot en klarere, renere og mere fyllestgjørende erkjennelse av det skjulte er menneskeheten nå nådd til et *punkt* hvor alle veiene munner ut, hvor de alle kan samles og fortsette på *en felles vei*, som er rett uten svinger og krumninger, uten tistler, kratt og stener, som fører direkte til Gud og Faderhjemmet.

Denne rette og langt kortere vei er **den snarvei** som Gud selv og hans utsendinger (de Yngste) i millioner av år har arbeidet for å gjøre ryddig for hele menneskeheten.

Et kjempearbeid er avsluttet! Skyggefull, rett og vakker ligger veien for et hvert menneskes fot. Den er lett å følge, lett å vandre; *for Guds kjærlighet har gjort den farbar!* Den anstøtssten som i tidsaldere truende har sperret den, er fjernet; den onde ånd (Satan, den Eldste), som i evigheter har voktet inngangen til den, er i sorg og anger vendt tilbake til sin Faders Hjem. Hans Faderkjærlighet, hans søskens tålmodige, medynksfulle arbeide, hans egen lengsel etter renhet og fred, hans lengsel etter det tapte Paradis, har omsider beseiret ham. *Veien er fri! Den snarvei som er skapt av kjærlighet til menneskene, av kjærlighet til den fallende sønn og broder.* Det mål som i evigheter har stått så fjernt og forekommet de arbeidene så uoppnåelig – **er nådd!** *Guds rike kjærlighet har brakt menneskeheten nærmere Faderhjemmet.*

Dere mennesker som hittil har vandret på deres krokete stier og svingete veier, dere våger vel neppe å betre vår Faders Vei! Dere spør engstelig: hvilke fordeler tilbyr den oss, og kan vi stole på *at vi ikke vandrer vill, hvis vi følger den?* – *Døm selv og velg deretter!*

Vår Faders vei er bygget over disse sannheter: *At Guds fallende barn i tidenes morgen skapte det synlige menneskelegemet. At Gud er den usynlige menneskeånds Fader. At hvert jordisk liv bringer menneskeånden*

et skritt fremover mot Lyset og Faderhjemmet. At Menneskene er fulgt av usynlige hjelpere, som alltid er klare til å hjelpe og veilede, en hjelp, som oppfattes av mennesket som en indre stemme (samvittigheten). At menneskene i bønn til deres Gud og Fader kan få en direkte forbindelse med Ham, med Hans Tanke og med Hans Vilje og i gjennom det få all den hjelp, som er nødvendig for å herde deres vilje i kampen mot Mørket og synden. At hvert menneske **selv må sone** sine onde og dårlige tanker og handlinger. At Kristus (Jesus fra Nasaret) har lovet å være fører og leder for **hvert menneske**, til alle deres liv på Jorden er over!

Erkjennelsen av disse sannheter, det er veien til Gud.

Gjennom kjærlighet og tillit til Gud. Gjennom kjærlighet til din neste, gjennom renhet, innbyrdes fred og fordragelighet. Gjennom sannhet og viljens arbeide for å overvinne Mørket, synden og det onde, går veien til Faderhjemmet! Enhver av dere, **ethvert barn** kan forstå disse sannheter. **Døm selv og velg deretter!**

Men det første skritt som skal bringe menneskeheten inn på denne veien, er forståelsen av: at enhver av sitt hjertes medlidenhet må tilgi det vesen (den Eldste), som bærer ansvaret for skapelsen av det jordiske legeme. Det første skritt er vanskelig å ta; men er det tatt, er tilgivelsen gitt av et oppriktig sinn, da ligger veien utilslørt foran dere, da er den lett å følge, lett å vandre.

Dere mennesker, som har så vanskelig for å tilgi ham som har syndet i mot dere, tenk på hva dere selv har syndet i mot Gud, tenk på hvilke åndelige lidelser det ville bringe dere, hvis dere visste at deres himmelske Fader **ikke ville tilgi dere!** Forsøk gjennom disse tanker å fatte medlidenhet med deres eldste bror, som har syndet så mye i mot dere, *og som, i uvisshet, med lengsel venter deres svar!* –

Vi, deres åndelige ledere, som, sammen med Kristus vår eldre bror, i årevis har vandret usynlige på Jorden blant dere for å fjerne den siste hindringen på veien, som fører til vår Fader, for i gjennom et siste avsluttende arbeide å vinne vår eldste bror tilbake og overgi ham til vår Faders omsorg og varetekt. Vi har alle som en med en usigelig glede sett frem til den stunden da vi kunne si til dere: *"Se ved vår Faders hjelp, ved Hans Kjærlighet til dere har vi banet en vei, som fører direkte til det hjem, som er forberedt dere i Hans Rike!"* – Ta ikke vår glede fra oss, skuff oss ikke i den tillit vi har til deres forståelse, ved ikke å følge den veien, som vi

har banet for dere.

Men hvis dere ikke vil forsøke og forstå oss, hvis dere ikke vil følge våre anvisninger, husk da på: *at vi har gjort hva vi har klart* for å opplyse dere om de skjulte sannheter, og selv om en del av det som er gitt dere i "Vandre mot Lyset!", ikke kan fattes av de slekter som nå lever, så husk på at det kommer slekter etter dere, som vil kunne fatte det og fatte det med letthet. Og glem ikke, at nekter dere å følge vår vei: **da korsfester dere, dere selv!** For de forbannelser, som vår eldste bror har uttalt over dere, blir da ikke oppløst eller slettet. Bestandig vil de tynde dere; bestandig blinde dere, de vil bringe dere utallige lidelser, sorger og dyp elendighet. Og når dere jordeliv er avsluttet, vil vår Fader spørre dere: hvorfor valgte dere å fortsette dere vandring på deres krokete stier og vingete veier, i stedet for å følge Hans vei: *den rette, den fullkommende!* Men da kan dere ikke lenger svare Ham: **fordi vi ikke kjente den!** Det eneste svar dere kan gi vår Fader, blir dette: "Vi hadde ikke kjærlighet nok, ikke medlidenhet nok til å sørge med den sørgende, til å lide med den lidende. Vår kjærlighet var ikke stor nok til å seire over vårt sinne, vårt hat og vår avsky. Vi fryktet enda for Mørkets fyrste, vi stolte ikke på hans anger, og vi tror ikke på at hans bønn om tilgivelse er oppriktig ment!" – Da vil vår Fader svare dere: *"Dere har ikke vernet om den kjærlighetsspire jeg har plantet i deres hjerter. Dere har ikke pleiet og beskyttet den. Forkrøplet og liten står den skjult, dekket av det Mørke som er i deres sinn. Gå tilbake og forsøk i nye jordeliv å bringe kjærlighetsspiren til å vokse, til å utfolde seg i hele sin skjønnhet. Og når dere har fremlesket de fargeskjønne, duftene blomster, som hviler i deres strange favn, da kan dere seire over dere selv, da kan dere tilgi deres eldste bror, og da vil dere vandre fremover omstrålet av min kjærlighet, vandre frem i mot klarere, renere og sterkere Lys!"*

Dere mennesker, forsøk å fremleske den kjærlighetsblomst som finnes skjult i enhver av dere: *med kjærlighet må dere besvare vår Faders kallen, i kjærlighet må dere følge snarveien, som fører til faderhjemmet, og i kjærlighet må dere vandre veien for hurtigere å nå målet deres: for vår Gud og Fader er kun Kjærlighet!*

Dette vårt arbeide for dere, dere mennesker, er nå avsluttet, vår tornefulle vandring i blant dere er avsluttet, *for vi har bragt dere de gaver, vår Fader påla oss å bringe dere.*

Da vi etter hans anvisning, for en del år tilbake i tiden, fikk forbindelse med det mennesket, som er blitt formidler mellom oss og dere, lot Han en av sine tjenere bringe et budskap til denne vår jordiske medhjelper. Noen av de ord, som Guds Tjener talte, løs slik: **"Tre gyldne frukt vil falle i ditt fang, del disse frukter med dine medmennesker, men behold selv kjernene!"**

Ved vår Faders hjelp og under Hans veiledning har vi bragt dere de lovede: *tre gyllende frukt*,¹ og vår formidler har tilgjengelig gjort dem for dere. Enhver som ønsker det, kan få sin del av gavene, men den rikdom som ligger i å eie fruktenes kjerner, den tilkommer med rette vår jordiske medhjelper. For kjernene er den åndelige berikelse, som er oppnådd gjennom vårt samarbeide, og kjernene er vissheten om: *at vårt felles mål er nådd, som vi alle har kjempet oss frem mot i millioner av år!*

Dere mennesker forsøk å verdsette de gaver, som på denne måten er gitt dere, og som er gitt *under utøvelse av en intens psykisk kraft*. Mange sannheter kan ennå i fremtiden gis dere, mange gaver kan ennå bringes til dere, men ingenting av det kommende vil kunne forandre på det som alt er gitt av sannheter, og det, som i fremtiden vil bli bragt dere, vil dere motta på den vanlige måten. Men aldri noen sinne vil det skje en gjentakelse av *denne arbeidsformen*, aldri noen sinne vil et menneskes evne til psykisk forbindelse² i fremtiden bli brukt på en så intensiv måte, da den stekt konsentrerte evne bare ble gitt vår formidler med det ene formål for øye: **å gjøre de hittil skjulte sannheter tilgjengelige for menneskelig oppfattelse.**

Jeg, som her har talt til dere, dere mennesker, er en av de Yngste, som, på samme måte som mine brødre og søstre, i forskjellige jordeliv har forsøkt å huske: *Bønnen for vår eldste bror*, og som en av dem, hvor oppgaven mislyktes i et jordisk liv, var jeg selvskreven til å delta i dette siste

1) "Hilsen til Danmark" utgitt i 1915, "Vandre mot Lyset!" utgitt i 1920, i tillegg til den her foreliggende skrift. –

2) Selv om vi ikke har mer å gi til menneskeheten på denne måten, vil den forbindelse, som forlenget er blitt opprettet mellom oss og vår jordiske formidler, bli opprettholdt, inntil den jordiske død befrier vår formidler fra all videre forpliktelse. Vi kan derfor i fremtiden fortsatt støtte og veilede henne ovenfor de angrep, som rettes mot de verk, som vi, gjennom henne, har overgitt til menneskeheten.

forsøk, som har ført oss til *våre ønskers mål*.
Fra et av mine jordeliv kjenner dere meg under navnet:

Ignatius Loyola.
